

РЕШЕНИЕ

№ 591

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **10653** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.70, ал.1 вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба на З. Ш., гражданин на А. срещу РЕШЕНИЕ №УПВР -249 от 14.10.2020г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.
По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. На първо място се визира, че решението не е мотивирано, немотивирани са изводите и противоречащи взаимно за липса на вътрешен конфликт. В този аспект се сочи, че в А. има несигурна обстановка и нестихващи военни действия между талибаните и проправителствените сили. По изложените причини жалбоподателят изпитва страх за живота си. Не е споделен извода, че атентатите са спорадични като в тази връзка се подчертава, че за 2019г. сред цивилното население жертвите са над 10 000 души. С оглед изложеното се моли да се отмени решението.
В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, но се представлява от назначения му процесуален представител по реда на ЗПП –адв.М., която поддържа жалбата и моли да се уважи. Представя писмени бележки. и
Ответната страна, чрез юрк.Ч., оспорва жалбата и моли да се отхвърли.
Представителят на СГП изразява становище на неоснователност на жалбата като счита, че лицето по икономически причини търси закрила.
Административен съд – София град, I отделение, 47състав, след като обсъди

доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, от надлежна страна, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е посочено, че е започнало по молба за закрила вх.№РД09-ВР-1080 от 07.10.2020г., подадена от З. Ш. [дата на раждане] в провинция Н., гражданин на А., с етническа принадлежност –пашун, вероизповедание –мюсюлманин сунит, неженен, ЛНЧ [ЕГН] с данни установени от декларация по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ.

Посочено е, че е напуснал нелегално А. през м.02.2020г. първо през И., после и през Турция, където е бил 7 месеца. Подал е молба след като е заловен от служители на полицията. Визирано е, че е мотивирал молбата си с общата обстановка в страната по произход и най-вече с войната. Заявил е, че не е имал неприятности, не е бил задържан, не е преживял лично насилие. Не е бил арестуван, осъждан, не е политически ангажиран, не е имал проблеми във връзка с религиозната или етническата си принадлежност.

Въз основа на тези данни е прието, че молбата е явно неоснователна, защото не са налице предпоставките за предоставяне на закрила. Визирано е, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.. Обобщено е, че причините за напускане на страната по произход имат личен, икономически и социален характер като не са свързани с религия, раса, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Подчертава се, че лицето не сочи да е преследвано, защото е сунит, не сочи каквито и да е посегателства. Визирано е, че преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ е нарушаване на основните права или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права, каквито данни се установяват конкретно. Изтъква се, че няма никакво посегателство и още повече, че лицето не е подало веднага молба за закрила в България, а едва когато е било установено от органите на полицията. Подчертано е, че лицето никога не е било заплашвано пряко, насилвано или изтезавано, както не е установено преследване по смисъла на закона. Изтъкнато е, че съгласно Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на Върховния Комисар на ООН- „мигрант“ е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде и същият не е бежанец. Обобщено е, че причините за напускане не могат да се посведат по признаците на преследване посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ и съответно да обусловят хуманитарна закрила. Не се правят дори твърдения за излагане на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или каквото и да е насилие. На второ място е установено, че и чл.9, ал.1 ЗУБ не следва да се приложи вкл. и с оглед тълкуването дадено в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/07г. на чл.15 б.в от Директива 2004/83 на ЕО. Съгласно пълзящата скала в това решение –колкото в по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е повлиян от конкретни фактори относими към личното му положение, то толкова по-слаба ще е степената на безогледно насилие за него при търсенето на субсидиарна закрила. Посочено е, че въоръжен конфликт, който да води до подобно безогледно насилие видно от справка №МД-548 от 12.10.2020г. не се установява. Подробно е анализирана същата оглед

цялостната обстановка в страната на произход. Визирано е, че на 18.02.2020г. Г. е обявен за победител от проведените президентски избори и е подписано споразумение за споделяне на властта между водещите две партии. Съответно са започнали мирни преговори с талибаните по същото време. Като цяло е обобщено, че в А. има подобрение на обстановката - относно достъпа до здравеопазване, образование, подобряване на услугите-електричество, канализация, нарастване на икономиката, растеж на селското стопанство. Изтъкнато е, че на 29.02.2020г. е подписано в Доха Споразумение между талибаните и САЩ за установяване на мир. Не се отрича, че има насилие, но се подчертава, че случаите на засягане на населението от това е малък. Обсъдени са и възможностите за вътрешно разселване.

Обобщено е, че А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, поради което не може да се предостави закрила по чл.9, ал.1 от ЗУБ. В оспореното решение е анализиран и принципа за забрана за връщане по чл.33 от Женевската конвенция от 1954г. като е прието, че не е приложим за молителя. С оглед всичко изложеното е направено заключението, че молбата на Ш. за предоставяне на международна закрила е явно неоснователна и съответно е отхвърлена.

В съдебното производство е представена актуална справка от м.12.2020г. за страната по произход.

С оглед изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място видно от заповед на л.22 на Председателя на ДАБ –последният е упълномощил ответника Д. С. в качеството ѝ експерт да бъде интервюиращ орган/. С оглед изложеното се прави извода, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В производството не са допуснати процесуални нарушения.

Актът е подробно мотивиран, съответно пространствено на 10 страници, с посочване на практика, ответникът е обосновал крайния си извод да приеме молбата за явно неоснователна.

В основата на констатациите му по същество е самата бежанска история разказана от молителя. Същият е напуснал страната си нелегално, пребивавал е над 7 месеца в Турция, не е потърсил закрила веднага с влизането си на територията на РБ, а е подал молба за закрила след като е задържан от органите на полицията в опит да пресече границата със С.. Жалбоподателят в интервюто си отрича да е имал каквито и да е проблеми в страната по произход, не е бил арестуван, задържан, не е имал проблеми с официалните власти. Не е имал проблеми във връзка с етнос, раса, религия, политическа принадлежност. Не е бил заплашван. Крайната му цел е била да достигне Германия. Общо сочи в края на интервюто, след конкретните въпроси, че е имал проблеми, но не конкретизира какви.

С оглед правилно установената фактическа обстановка съдът намира, че ответникът е направил правилни правни изводи.

Правилно е изтъквано, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.. В този аспект - причините за напускане на страната по произход, които дори не са посочени конкретно - имат личен характер и не са свързани с религия, раса, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Не е изтъкнато нито едно основание във връзка с чл.8, ал.1 от ЗУБ, което да е причина за преследване по чл.8, ал.4 от ЗУБ. Правилно е обобщено, че няма заявени прояви на нарушаване на основните права или съвкупност от действия , които водят до

нарушаване на основните права.

Правилно ответникът е достигнал до гореизложените изводи и въз основа на анализ на обстоятелствата, довели до подаване на молбата за закрила. До същата се е стигнало не по вътрешно убеждение въз основа на причини за закрила, а след като лицето е било задържано. Правилно ответникът е съобразил и другите обстоятелства, че молбата е подадена при залавянето на лицето при опит да напусне границата в посока С. с крайна цел Германия.

С оглед изложеното обоснован е изводът, че по смисъла на Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на Върховния Комисар на ООН- търсецният закрила е икономически емигрант, защото емигрант е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде и същият не може да се третира като бежанец.

Правилно не са открити и основания за приложение на чл.9, ал.1 от ЗУБ. В тази връзка е и подчертаното тълкуване, дадено в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/07г. на чл.15 б.в от Директива 2004/83 на ЕО. Съгласно пълзящата скала в това решение –колкото в по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е повлиян от конкретни фактори относими към личното му положение, то толкова по-слаба ще е степента на безогледно насилие за него при търсенето на субсидиарна закрила. Във връзка с изложеното напълно се възприемат изводите, че в страната по произход няма нито вътрешен въоръжен конфликт, нито международен такъв. Изводите следват от анализа на справка 12.10.2020г. Данните от нея подробно са анализирани както досежно политическата обстановка, така и относно икономическото развитие на страната. Визирано е споразумението между САЩ и талибаните, изтъкнат е икономически ръст в страната и растежа на селското стопанство.

Следва да се има предвид, че по делото като доказателство от ответната страна е представена нова актуална справка от 09.12.2020г.. В същата не се отрича, че страната продължава да има проблеми, както и някои области на А. се намират извън правителствения контрол. Съответно въоръжени бунтовнически групи извършват насилие, но същото е спорадично. Правителството полага усилия за овладяване на ситуацията. Има рискове, има нестабилност, но не може да се каже, че в страната е налице безогледно насилие следствие от вътрешен или международен военен конфликт.

Споделят се е изводите касателно принципа за забрана за връщане по чл.33 от Женевската конвенция от 1954г., поради което правилно във връзка с чл.13 от ЗУБ молбата на З. Ш. за предоставяне на международна закрила е приета за явно неоснователна и съответно е отхвърлена.

Не се споделят изложените съображения в писмените бележки на адв.М. относно частта на решението на лицето да бъде предоставен хуманитарен статут. С решението е отхвърлена като явно недопустима молбата за предоставяне както на хуманитарен, така и на бежански статут. С жалбата същото се оспорва в цялост, макар да има абзац в заключителната част, касаещ хуманитарния статут, но този абзац визира произнасяне на първоинстанционния съд по въпроса, което навежда на мисълта, че се касае за грешка и остатък от текст от друга жалба, неотнесими към настоящето производство. Молбата за закрила правилно е разгледана по реда на ускореното производство от интервюиращия орган и е приета за явно неоснователна, тъй като лицето по време на интервюто не изтъква никакви конкретни причини за закрила, което правилно е отбелязано в писмената защита. Именно неизтъкването на

конкретни причини за закрила обаче надежда на довода, че се касае за напускане на страната по други причини, които са лични или се основават на битово- социални фактори, доколкото лицето се стреми да достигне до една високо развита социално и икономически страна, каквата е Германия. Не сочи както такива свързани с личното му положение, нито такива свързани със страната по произход. Дори може да се приеме, че самата му бежанска история е непоследователна и противоречива, тъй като на конкретни въпроси за проблеми свързани с основания за закрила –отговаря отрицателно, а в последствие –общо изтъква, че е напуснал А., защото е имал проблеми. Не сочи кога, къде, какви, не сочи защо иска да достигне до Германия точно. Именно действията му –вкл. и престоя му в Турция, стремежа му към Германия, неподаването веднага на молба за закрила характеризират лицето като емигрант, а не като бежанец.

С оглед всичко изложено – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на З. Ш., гражданин на А. срещу РЕШЕНИЕ №УПВР -249 от 14.10.2020г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.4 от ЗУБ.

Съдия: